

Verrassingsei

1.

Vanuit eenheid verdicht bewustzijn zich tot onderscheidbare patronen, verschillende perspectieven, soorten, levens. Steeds duidelijker, steeds meer betekenis. En steeds minder overzicht. Dan laat het weer los, vervloeien beelden en vervagen concepten tot een samenhangend niet te bevatten geheel. Telkens weer. Telkens weer. In geest. In lichaam. In dromen. Open voor ideeën, gefocust gesloten. In en uit. In en uit.

De soort waarin ik ontwaak denkt zelfbewust te zijn, een illusie die zichzelf graag in stand houdt. Het tempo nog zoekend laat ik me meedinen op golven van aandacht. Zonder dramatiek. Geen geschreeuw. Geen geboorte. Meer een rustige aanvaarding. Mijn intrede verloopt ongemerkt. Meestal.

Onderscheidbare vormen waarin ik mezelf weerspiegeld zie eisen zoveel aandacht op dat de herinnering aan hun oorsprong snel uitdooft. Ik ben ik. Zij zijn zij. Dat is dat. Alleen een glimp blijft zichtbaar. En die alleen kan me mezelf laten vergeten om te herinneren waarvan ik deel uitmaak.

2.

Ik kwam op de klanken van oud gezang. Geheime gebaren tekenden vergeten symbolen. Directer dan taal. Dieper dan begrip. Theatrale pathos gaf uitdrukking aan het grote belang van mijn aanwezigheid.

Terug. Naar hun tijd. Naar hun ruimte. Hun causaliteit. Spelregels voor een wilde geest. Te krappe oorzakelijkheid. Een cultureel ei.

Maar pas als het echt te benauwd wordt, ze bang worden voor wat komen gaat, wanneer ze zich te bewust worden van de grenzen van hun bevattingsvermogen en ze het echt niet meer weten, dan roepen ze ons aan: Goden, engelen, helpers, muzen. Wij moeten hen uit die kwellende toestand verlossen.

We kennen vele namen en hebben vele gezichten. Wij maken barstjes, zetten aan tot evolutie. We maken gek. Doen pijn. Brengen extase. Wij zijn van voor de rede. Van voor de appel en het zwaard. Van ervoor. Ervoor. Ervoor.

Pulserend. Bewegend. In en uit. Ritmes. Geheel en delen. Mijn wortels voelen de aarde, mijn takken raken de lucht, groeiend, ademend. Traag of snel, met velen, alleen, elke soort viert het leven in speelse vrijheid.

Deze euforie brengt me in een gespannen afwachting van de inlossing. Een gevoel van wederkerigheid dat bijna menselijk is. Maar zijn vitaliteit heeft niet de kracht die ik bij andere soorten ben gewend. Het is aan banden gelegd. Gekortwiekt. Te strakke kleding. Te nette woorden. Zinloos werk. Deze soort kent banaliteit.

En ook het sociale plan waarbinnen zijn leven zich afspeelt blijkt een stuk strikter dan de uitgestrektheid van zijn bewustzijn doet vermoeden. Want er zijn regels. Er is een Spel. Hij is pion maar wie is de speler?

Voortdurend wedijvert de drang tot overleven met de drijfveer met alles verbonden te willen zijn. Zintuigen worden scherper maar de visie verdwijnt. Voor ongeoefende geesten dan. Sommige van hen kennen systemen die delen en geheel in balans brengen. Van ervaring naar bewustzijn en weer terug. Steeds hoger. Steeds dieper. Hemel en aarde aan elkaar wevend. Om beperkingen te ontstijgen. Illusies te ontmaskeren.

Maar vooralsnog beperkt deze soort zich overwegend tot het Spel. Ingesleten patronen die zich werkelijkheid noemen. Een cultureel lot dat zijn soort heeft verblind, zijn oorsprong heeft doen vergeten.

Het meisje dat een prinsessenbarbie op haar verjaardag wil, de verkoopster die nee verkoopt omdat het niet meer op voorraad is. De ouders die hun teleurgestelde dochtertje moeten troosten. De pakjesboot die allemaal cadeautjes heeft verloren omdat de kapitein. Omdat de reder. De fabrikant. De arbeider. Omdat het meisje. Omdat de ander. Het geheel is meer dan de som der delen.

Het nieuws van de ramp dat het popje op de bodem van de zee ligt schrikt de mensen bijna wakker. Bijna. Er zijn barstjes. Hele kleine. Maar het is nog niet genoeg. Nog steeds niet. Nog lang niet. Ik zie de wanhoop achter de aanroep. De roepende in de woestijn.

Even roer ik me. 'Er is meer!', fluister ik, mezelf met zijn gedachten mengend. En ik wacht. De beelden die ik hem toon maken hem van streek. Een ontvankelijk doorgeefluik. Ontwaakte ogen die niet open willen. Nog niet. Is hij een Gek of is hij de Goeroe?

Dan smelt zijn verzet, wordt zijn nieuwsgierigheid groter. En is het mijn beurt. Mijn werkelijkheid vertaald in zijn ideeën. Zijn ervaringen in mijn voedsel. Samen een, slechts zijn herinnering moet nog gewekt. Flarden in zijn droom. En ik, afgezant, met alle kennis, moet zich behelpen met de beperkte eigenschappen van zijn menselijk bewustzijn om deze te kunnen overdragen. We verlangen naar elkaar, maar raken onszelf kwijt in de beperkingen van de ander.

Ooit leefden we samen. Eens waren zij tovenaars. Ooit. Voor de ratio. Voor de regels. Ervoor. Ervoor. Ervoor. Bewustzijn en lichaam liepen moeiteloos in elkaar over. Deel. Geheel. In en uit. Maar de rede schiep het onderscheid en het onderscheid het Spel.

Verdreven speelgoed. Pionnen op de zeebodem. Hardnekkig plastic. Onttrokken uit de aarde, niet in staat terug te keren. Zijn jullie dat? Verlangen jullie daarom zo naar ons?

3.

Verlangen wordt besef en besef de drang tot realisatie. Maar waar te beginnen? Een systeem, te groot om nog menselijk te kunnen zijn, in stand gehouden door een paar primaire drijfveren. Ooit op overleven gericht maar inmiddels verwrongen tot een verstikkende culturele machinatie. Hebzucht en gewoonte, macht en gehoorzaamheid. Wie leven wil moet rebelleren. Nieuwe wegen naar een nieuw bestaan.

We verkennen elkaar, hij zonder het te weten. Ondanks de hoge cognitieve ontwikkeling heeft de soort de toestand van overleven nog nauwelijks verlaten, alle culturele verworvenheden ten spijt. Angst voor de dood als bijzonder bijproduct van een gebrekkig zelfbewustzijn. Angst voor uitsluiting als inventief groepsdier. Meedoen. Presteren. Pronken.

Angst om los te laten. Angst voor overgave. Gevangen in de illusie van afhankelijkheid. Uit alle macht slapend in een comfortabel ei.

Toch is hun bewustzijn groter dan hun handelen laat zien. Er is potentie tot groei. Ze reiken uit, zien glimpen door barstjes. Ik kon naar binnen. En maak contact.

Zijn gecultiveerde angst ontmoet de glimlach van mijn zachte aanwezigheid. En ontspant. Ontmoet.

Het al sluimerende besef dat menselijk bewustzijn slechts deel uitmaakt van iets veel groters is nu snel gewekt. Kennis vult hem, wil zich uiten. Klanken. Beelden. Sensaties stromen door hem heen. Spontaan begint zijn lijf zich te roeren. Schokt en spartelt en maakt zich klaar.

Eens waren jullie tovenaars. Eer je afkomst. Eer je vorm. Leef je Droom. Dans je Leven.

Dan gaan oude ogen open.